

[Kurt Brauer.]

ekspertes advarer herimod. I bemærkningerne til lovforslaget om forsorgen for åndssvage siges der:

„Det er regeringens principielle opfattelse, at åndssvageforsorgen på længere sigt bør overgå til den kommunale administration, formentlig under amtskommunernes ledelse, men at dette først vil kunne ske efter en overgangstid, i hvilken en ensartet udbygning af forsorgens standard over hele landet har kunnet finde sted under statens ledelse.“

Fru Grethe Philip har været heroppe for at sige til os, at der er meget god tid til dette her; der vil gå i hvert fald en halv snes år, før man går så vidt, som lovforslaget her nævner det. Hvorfor vil man så partout indføre dette princip, som har fået chefen for åndssvageforsorgen til at sige noget, der meget ofte er nævnt her fra talerstolen i dag? Jeg vil gå til den yderlighed, at jeg vil citere direkte fra kronikken, fordi det måske kan sige os noget temmelig centralt om, hvad hr. N. E. Bank-Mikkelsen faktisk har ment med sin kronik i Politiken den 30. januar. Åndssvageforsorgens chef skriver her:

„Socialreformkommissionen behøver altså ikke i sit fortsatte arbejde at bekymre sig om, hvorvidt åndssvageforsorgen på længere sigt skal drives med en central ledelse eller amtskommunalt — et problem, som i øvrigt er meget svært at tage stilling til, og som for alvor er aktuelt i mange lande. Det må nu anses for at være løst her i landet, kun tidspunktet for dette skifte i systemet er ubestemt“.

Hr. Bank-Mikkelsen gør også i sin kronik opmærksom på, at socialreformkommissionen ikke har afsluttet sit arbejde med åndssvageforsorgens problemer, og at der ikke har været repræsentanter for åndssvageforsorgen til stede i socialreformkommissionen — og det er måske det allervigtigste bidrag til debatten om disse lovforslag, hr. Bank-Mikkelsen hermed har givet.

Allerede efter at have læst denne kronik og inden man går ind i en detaljeret læsning af forslagene, bliver man grundigt nervøs for, hvad det egentlig er, regeringen her er ude på. Bemærkningerne om de økonomiske konsekvenser er særdeles vage. Det skulle ifølge bemærkningerne være nærmest

umuligt at give et skøn over, hvilke konsekvenser den nye sociale strukturs gennemførelse skulle få for landets økonomi. Der siges ej heller et ord om de økonomiske konsekvenser for kommunerne, til trods for at man i tide og utide i lovforslagene taler om, at det er af hensyn til kommunerne, man ønsker at presse disse lovforslag så hurtigt igennem. Den administrative byrde, der bliver tale om for kommunerne, vil blive aldeles enorm, og sker der ikke en klargørelse på en række områder, som vi kan vende tilbage til under udvalgsbehandlingen, er det min opfattelse, at kaos vil være over kommunerne.

Man bliver som SF'er vældig glad for de betænkeligheder, vi har fremsat i vor mindretalsudtalelse i socialreformkommissionens første delbetænkning — disse betænkeligheder, som hr. Valbak synes så ilde om. Første behandling af lovforslag opfatter jeg som folketingets mulighed for at berette om principielle holdninger til lovforslag og sager i det hele taget, og jeg skal derfor ikke trætte med en gennemgang af de snese af problemer, der rejser sig, når man læser disse lovforslag lidt mere detaljeret, men alene henviser til vor mindretalsudtalelse, som indeholder vort principielle syn på dem.

Det vil vise sig umuligt at gennemføre denne strukturlovgivning i så store mundfulde, som ministeren lægger op til. Den sociale uddannelsesproblematik, arbejdsmarkedsproblematikken, som hr. Niels Mørk har peget på her i dag, administrationsproblemerne, de økonomiske problemer, ankeproblematikken, som er gledet totalt ud, åndssvageforsorgens problemer, som hr. Bank-Mikkelsen nævner i sin kronik — alle disse ting og mange, mange flere af principiel art får mig til at slutte med følgende opfordring til ministeren: Pak disse love sammen, tag dem med hjem og vend så tilbage til folketinget med de få klare lovforslag og forslag om ændringer af love, som er absolut nødvendige, for at kommunerne overhovedet kan virke pr. 1. april. Pak alle programerklæringerne sammen, alle de spørgsmål, som stadig debatteres, og lad dem komme frem til os i sammenhænge, der gør det muligt for folketinget at tage en saglig stilling.

Hr. Valbak har sagt nogle ord heroppefra